

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA:	Jan Gibiec
Sędzia SA:	Małgorzata Lamparska (spr.)
Sędzia SA:	Grażyna Matuszek

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2012 r. na posiedzeniu niejawnym we Wrocławiu

sprawy z powództwa: **(...) sp. z o.o. w K.**

przeciwko: **Międzyzakładowej Organizacji Związkowej NSZZ Solidarność (...)we W.**

o ustalenie

na skutek zażalenia strony powodowej

na postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 25 maja 2012 r., sygn. akt I C 257/12

p o s t a n o w i a: oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd I instancji na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., odrzucił pozew (...) sp. z o.o. w K. skierowany przeciwko Międzyzakładowej Organizacji Związkowej NSZZ Solidarność (...)o ustalenie w trybie art. 189 k.p.c. nieistnienia uprawnienia pozwanej organizacji związkowej do objęcia swą działalnością przedsiębiorstwa powódki w okresie od dnia 20 lutego 2009 r. do dnia 31 marca 2009 r. Sąd Okręgowy stwierdził, iż powództwo to jest tożsame, co do podmiotu i przedmiotu z prawomocnie zakończonym postępowaniem (wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 lutego 2012 r., którym oddalono apelacje strony powodowej od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 13 kwietnia 2011 r. oddalającego powództwo) będącym wynikiem powództwa wytoczonego przez obecną stronę powodową o ustalenie w trybie art. 189 k.p.c. nieistnienia prawa pozwanego do objęcia swoją działalnością powoda. Zdaniem Sądu I Instancji na tożsamość żądań nie może mieć wpływu, że w niniejszej sprawie ustalenia ma dotyczyć konkretnego okresu, z uwagi na fakt, iż przypada on również przed wniesieniem poprzedniego powództw. Sąd Okręgowy wskazał również, że tożsame są również okoliczności, z których powód wywodzi swoje roszczenie oraz interes prawny w postaci chęci usunięcia istniejącego w mniemaniu strony powodowej stanu niepewności prawnej.

Zażalenie na to postanowienie wniosła strona powodowa i zaskarżając je w całości zarzuciła mu obrazę art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. przez jego nieprawidłowe zastosowanie wyrażające się w przyjęciu, że kwestia nieistnienia uprawnienia pozwanej organizacji związkowej do objęcia swą działalnością przedsiębiorstwa powódki w okresie od 20.02.2009 r. do dnia 31.03.2009 r. została już prawomocnie osądzona.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że nie można mówić o tożsamości przedmiotu obu procesów, gdyż ten prawomocnie zakończony koncentrował się na ustaleniu braku uprawnienia do objęcia działaniem przez pozwaną zakładu powódki z uwagi na nieprawidłowości rejestracyjne, zaś obecny miałby się koncentrować na ustaleniu braku uprawnienia do objęcia działaniem przez pozwaną zakładu powódki z uwagi na nieprawidłowości w zgłoszeniu przez pozwaną organizację związkową objęcia swym działaniem zakładu strony powodowej. Strona powodowa wskazała, że inaczej kształtuje się również sytuacja interesu prawnego w prawomocnie zakończonym postępowaniu i obecnie wytoczonym procesie.

Wskazując na powyższe zarzuty strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i wszczęcie postępowania w sprawie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Zażalenie strony powodowej nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie sposób się zgodzić ze skarżącą w zakresie w jakim zarzuca Sądowi I instancji naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Przepis ten, jak wskazuje się w doktrynie, powinien być wykładany i stosowany w powiązaniu z art. 366 k.p.c. Art. 366 k.p.c. reguluje zakres powagi rzeczy osądzonej stanowiąc, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. Jak podkreśla się w doktrynie i orzecznictwie, co prawda powagę rzeczy osądzonej ma tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji orzeczenia, to jednak (co zwłaszcza posiada znaczenie w wyrokach oddalających powództwo) jeżeli treść tego rozstrzygnięcia nie wynika z samej sentencji, istotnego znaczenia nabiera uzasadnienie orzeczenia. Poza sporem w judykaturze jest, że o tożsamości przedmiotu rozstrzygnięcia można mówić nie tylko wtedy, gdy w obu sprawach żądania były identyczne, ale także wtedy, gdy chodzi o żądania sformułowane inaczej, ale oparte na tej samej podstawie faktycznej i prawnej oraz zmierzające do tego samego celu.

Zważyć należy, odwołując się do treści powództwa i zapadłego prawomocnego orzeczenia, że w sprawie prowadzonej przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu pod sygn. akt I C 788/09 treścią żądania pozwu było ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. nieistnienia prawa strony pozwanej do objęcia działalnością związkową powodowej spółki. Tak sformułowane roszczenie powódki zostało prawomocnie oddalone (wobec oddalenia jej apelacji wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1.02.2012 r., sygn. akt I A Ca 1312/11). Z treści uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego wynika, iż czyniąc ustalenia i dokonując rozważań Sąd wówczas orzekające analizowały przebieg zdarzeń pomiędzy stroną powodową a stroną pozwaną, jaki miał miejsce w okresie od 20 lutego do 31 marca 2009 r., a także później. Co więcej jak wynika z treści pozwu wszczynającego postępowanie w sprawie prawomocnie zakończonej, strona pozwana odwoływała się do okoliczności faktycznych – między innymi zdarzeń jakie miały miejsce począwszy od 20 lutego 2009 r. między nią a stroną pozwaną

W niniejszej sprawie strona powodowa wniosła o ustalenie na podstawie art. 189 k.p.c. nieistnienia prawa strony pozwanej do objęcia działalnością związkową powodowej spółki w okresie 20 lutego 2009 r. do dnia 31 kwietnia 2009 r. W uzasadnieniu żądania powódka odwołała się w istocie do tych samych okoliczności faktycznych ustalonych i analizowanych przez Sąd w poprzednim prawomocnie zakończonym postępowaniu, a sprowadzających się do przebiegu kontaktów między stronami począwszy do 20 lutego 2009 r.

W konsekwencji należało zdaniem Sądu Apelacyjnego dojść do przekonania, że Sąd Okręgowy dokonując wnikliwie oceny roszczeń w sprawie o sygn. akt I C 788/09 oraz w niniejszej sprawie, doszedł do prawidłowej konstatacji, że w sprawie zachodzi tożsamość podmiotowa i przedmiotowa roszczeń. Bezspornym był fakt istnienia zarówno w tym jak i prawomocnie zakończonym postępowaniu tożsamości podmiotowej i to dokładnie w tych samych rolach procesowych. Nie mogło również zdaniem Sądu Apelacyjnego budzić wątpliwości, że wbrew twierdzeniom strony

powodowej zachodziła także tożsamość przedmiotowa roszczeń, obrazująca się tożsamością podstawy faktycznej i prawnej obu żądań.

Poza sporem było fakt, że od czasu poprzedniego procesu w sprawie nie uległy zmianie żadne okoliczności faktyczne, których zmiana niekiedy w określonych sytuacjach uzasadniałaby ponowne rozpoznanie sprawy, tożsamej podmiotowo i przedmiotowo, prawomocnie już między stronami uprzednio zakończonej. Taka jednak sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że określenie powództwa poprzez zakreślenie dokładnego okresu, który co słusznie zaakcentował Sąd jednak przypadał również przed wniesieniem powództwa w sprawie prawomocnie zakończonej, nie może zostać uznane za wystarczającą zmianę okoliczności faktycznych, podstawy faktycznej i prawnej skutkującą uznaniem, iż mamy do czynienia z przedmiotowo różnymi sprawami. Wskazać bowiem należy, że jak wskazuje analiza uzasadnienia orzeczenia zapadłego w poprzedniej sprawie okres ten, a raczej zaistniałe w tym czasie pomiędzy stronami zdarzenia były przedmiotem rozważań Sądu w sprawie prawomocnie zakończonej i już wówczas (jak i obecnie) stanowiły główny trzon żądania powództwa. Nie można także zdaniem Sądu Apelacyjnego skutecznie twierdzić, że w sprawie nastąpiła zmiana podstawy prawnej żądania. Nie budzi przecież wątpliwości, iż oba roszczenia mają charakter powództw o ustalenie znajdujących swe źródło w art. 189 k.p.c. i poza tym, że jedno z nich (prawomocnie zakończone, przy czym kolejność również ta również posiada istotne znaczenie) miało szerszy zakres niż drugie, sformułowane zostały w sposób identyczny „ustalenie nieistnienia uprawnienia pozwanej do objęcia działalnością związkową powódki”. Nie mogły odnieść zamierzonego skutku twierdzenia strony powodowej, że w obu sprawach zachodziła konieczność badania odmiennych przepisów prawa. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, fakt iż w oparciu o te same podstawy faktyczne i te same podstawy prawne strona pozwana, przenosząc jedynie akcenty (z wadliwości rejestracji na wadliwość zawiadomienia) swojego żądania nie może uzasadniać ponownego rozpoznania jej żądania, zwłaszcza w kontekście faktu, że Sąd poprzednio rozpoznający sprawę, obecnie nowoakcentowane okoliczności uwzględniał. Przeciwnie twierdzenie o ewentualnej możliwości wnoszenia w oparciu o te same podstawy prawne i faktyczne kolejnych powództw, z przesunięciem jedynie argumentacji prowadziłyby do nieakceptowanej sytuacji wielokrotnego i wręcz nieustannego rozpoznawania tego samego sporu w wielu procesach.

Wskazać w końcu należy, że słusznie wreszcie Sąd Okręgowy wskazał, co jest dodatkowym acz znacząco potwierdzającym słuszność stanowiska o tożsamości obu żądań, że oba powództwa poza tożsamością podmiotową i przedmiotową charakteryzował ten sam cel.

Na marginesie zdaniem Sądu Apelacyjnego należy zauważyć, że mając na uwadze obecne stadium procesu, zbyt daleko idące były rozważania tak Sądu jak i autora zażalenia w zakresie interesu prawnego strony powodowej.

W tym stanie rzeczy wniesione przez stronę powodową zażalenie nie było trafne i dlatego Sąd Apelacyjny, po myśli art. 385 k.p.c. i art. 397 § 2 k.p.c., postanowił jak na wstępie.

Wprawdzie strona pozwana założyła odpowiedź na zażalenie zawierający wniosek o przyznanie kosztów postępowania zażaleniowego, ale na skutek zarządzenia zwrotu odpowiedzi na zażalenie (art. 132 §1 kpc) wniosek ten nie może być uwzględniony.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

bp